

BOSNA I HERCEGOVINA
REPUBLIKA SRPSKA
VRHOVNI SUD REPUBLIKE SRPSKE
Broj: 95 1 P 002870 17 Rev
Banjaluka, 06.02.2018. godine

Vrhovni sud Republike Srpske u vijeću koje sačinjavaju sudije ovog suda i to, Darko Osmić kao predsjednik vijeća, te Jadranka Stanišić i Rosa Obradović kao članovi vijeća, u pravnoj stvari tužioca, B.S.iz P., koga zastupa M.S., advokat iz P., protiv tuženih, P.B., D. K., R.M., D.G., M.A., V.R., D. B., Đ.M., N.A., B.C., S.P., M.M., M.T., M.V., M.K., D.K., BV., R.S., R.S.1, D.P., M.M.1., M.D., R.R., R.K., R.B., Lj.S., R.M.1., R.S.2., B.M., D.G., Z.B., M.T.1., D.Š., R.G., M.C., V.T., D.G., M.G., N.K., M.C.1, T.N., S.N., Z.V., V.B., Z.S., Ž.M. i S.K., svi zaposleni u AD R. i. T. G. u G.i svi zastupani po punomoćniku, M.Š, advokatu iz N., radi ispunjenja ugovora, odlučujući o reviziji tužioca protiv presude Okružnog suda u Trebinju broj 95 1 P 002870 16 Gž od 21.03.2016. godine, na sjednici održanoj dana 06.02.2018. godine donio je

RJEŠENJE

Revizija se usvaja, presuda Okružnog suda u Trebinju broj 95 1 P 002870 16 Gž od 21.03.2016. godine ukida i predmet vraća tom sudu na ponovno suđenje.

Obrazloženje

Prvostepenom presudom Osnovnog suda u Trebinju Odjeljenje Nevesinje broj 95 1 P 002870 15 P 2 od 28.09.2015. godine odbijen je zahtjev tužioca kojim je tražio da se tuženi obavežu da mu na ime zastupanja isplate 142.018,00 KM sa zakonskom zateznom kamatom od 01.07.2011. godine.

Istom presudom tužilac je obavezan da tuženim, na ime troškova parničnog postupka, isplati 5.250,00 KM.

Drugostepenom presudom Okružnog suda u Trebinju broj 95 1 P 002870 16 Gž od 21.03.2016. godine žalba tužioca je odbijena i prvostepena presuda potvrđena.

Tužilac revizijom pobija drugostepenu presudu zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači i udovolji zahtjevu tužioca ili ukine i predmet vrati na ponovno suđenje.

Odgovor na reviziju nije podnesen.

Revizija je osnovana.

Predmet spora u ovoj pravnoj stvari je zahtjev tužioca koji je u cjelosti odbijen prvostepenom presudom.

Tako postavljen zahtjev tužilac zasniva na tvrdnjama: da je, u predmetu Osnovnog suda u Trebinju broj 95 0 Ps 000183 07 Ps i predmetu Ustavnog suda BiH broj AP-613/11, na osnovu datog ovlaštenja, zastupao tužene kao punomoćnik, advokat; da mu tuženi nisu platili troškove zastupanja, shodno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad advokata Republike Srpske ("Službeni glasnik Republike Srpske", br. 68/05), zbog čega je, radi neispunjenja ugovora o punomoćstvu, u smislu odredaba člana 84 stav 2 i člana 89 u vezi sa članom 749. stav 3 Zakona o obligacionim odnosima, pokrenuo predmetnu parnicu, shodno odredbama člana 124 Zakona o obligacionim odnosima.

Po provedenom postuku prvostepeni sud je utvrdio: da je tužilac kao advokat, po iskazanoj punomoći, zastupao tužene u parnici koja se vodila kod Osnovnog suda u Trebinju broj 95 0 Ps 000183 07 Ps; da su u toj parnici tuženi bili umješači na strani tužene, Opštine Gacko; da je ta parnica okončana sudskim poravnanjem primljenim na zapisnik kod Osnovnog suda u Trebinju broj 95 0 Ps 000183 07 Ps od 26.01.2010. godine; da su se tim poravnanjem AD R.i.T.E. G. i Opština G., kao parnične stranke u postupku pred Osnovnim sudom u Trebinju broj 95 0 Ps 000183 07 Ps saglasile, između ostalog, da svaka stranka snosi svoje troškove postupka; da prilikom zaključenja navedenog sudskog poravnanja nisu bili prisutni umješači; da su iz tih razloga umješači (sada tuženi) po punomoćniku, advokatu (sada tužiocu), podnijeli zahtjev za naknadu troškova parničnog postupka u predmetu Osnovnog suda u Trebinju broj 95 0 Ps 000183 07 Ps okončanog navedenim sudskim poravnanjem; da je pravosnažnim rješenjem Okružnog privrednog suda u Trebinju broj 62 0 Ps 000183 07 Ps od 01.11.2010. godine odbačen prijedlog umješača za naknadu troškova postupka; da su umješači, (sada tuženi) iz tih razloga, po punomoćniku, advokatu (sada tužiocu) podnijeli i apelaciju Ustavnom sudu BiH, koji je odlukom broj AP-613/11 od 23.12.2013. godine odbacio apelaciju; da je tužilac podnio tužbu prvostepenom sudu 31.01.2012. godine.

Temeljem ovakvog činjenčnog utvrđenja prvostepeni sud je zaključio, da zahtjev tužioca nije osnovan, pa je stoga sudio tako, što je donio odluku kao u izreci prvostepene presude.

Iz razloga odluke prvostepenog suda proizilazi, da zahtjev tužioca nije osnovan, jer da je pravosnažnim rješenjem Okružnog privrednog suda Trebinje broj 62 0 Ps 000183 07 Ps od 01.11.2010. godine odbačen prijedlog umješača za naknadu troškova postupka, kao i da je odlukom Ustavnog suda BiH broj AP-613/11 od 23.12.2013. godine odbačena apelacija protiv rješenja Višeg privrednog suda Banjaluka broj 62 0 Ps 000183 11 Pž od 26.01.2011. godine, kojim je potvrđeno rješenje Okružnog privrednog suda Trebinje broj 62 0 Ps 000183 07 Ps od 01.11.2010. godine.

Mada nije sporno, da su tuženi dali ovlaštenje tužiocu da ih zastupa u navedenim predmetima, prvostepeni sud drži, da zahtjev tužioca nije osnovan, jer da tužilac nije dokazao da je sa tuženim zaključio pismeni ugovor, kojim su se sporazumijeli da tužilac zastupa tužene i da mu tuženi za to plate naknadu shodno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad advokata Republike Srpske.

Bez obzira što je članom 48. Zakona o advokaturi Republike Srpske propisano, da advokat ima pravo zahtijevati naknadu za izvršeni rad prema Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad advokata Republike Srpske, prvostepeni sud nalazi, da zahtjev tužioca nije osnovan, jer da je tužilac kao punomoćnik imao pravo da otkáže punomoć u slučaju da mu tuženi nisu platili naknadu za zastupanje.

Drugostepeni sud je prihvatio činjenična utvrđenja prvostepenog suda i zaključak tog suda, pa je sudio tako što je odbio žalbu tužioca i potvrdio prvostepenu presudu.

Iz razloga odluke drugostepenog suda proizilazi, da kako je, navedenim sudskim poravnanjem, tužena Opština Gacko pristala da snosi svoje troškove postupka, to umješači na strani tužene,

Opštine Gacko ne mogu isticati nikakav zahtjev za naknadu troškova mimo volje tužene, kojoj su se prdružili.

Obzirom da tužilac nije dokazao da je sa tuženim zaključio ugovor o zastupanju, to se i njegov zahtjev po osnovu ispunjenja ugovora o zastupanju ukazuje neosnovanim.

Odluka drugostepenog suda nije pravilna.

Naime, kod nesporne činjenice, da su tuženi ovlastili tužioca kao punomoćnika advokata, da ih zastupa u predmetu Osnovnog suda u Trebinju broj 95 0 Ps 000183 07 Ps, ima se uzeti, da su tuženi izjavili volju da ih u toj parnici zastupa tužilac, čime je između njih zaključen ugovor o punomoćstvu, shodno odredbama člana 84. stav 2. i člana 89. u vezi sa članom 749. stav 3 Zakona o obligacionim odnosima ("Službeni list SFRJ", br. 29/78, 39/85, 45/89, 57/89, "Službeni glasnik Republike Srpske", br. 17./93, 3/96 i 74/04 - u daljem tekstu: ZOO), jer advokat ima pravo na naknadu za svoj rad, prema odredbama člana 48 Zakona o advokaturi ("Službeni glasnik Republike Srpske", br.30/07,59/08 i 20/14), koji je bio na snazi u vrijeme zaključenja ugovora o punomoćstvu, 2.5.2007. g.

Drugim riječima, kada su tuženi dali ovlaštenje tužiocu, kao punomoćniku advokatu da ih zastupa kod Osnovnog suda u Trebinju u predmetu broj 95 0 Ps 000183 07 Ps, između njih je nastao ugovorni odnos, kojim se tužilac, kao punomoćnik advokat, obavezao da zastupa tužene u toj parnici, a tuženi su se obavezali da mu za to plate odgovarajuću naknadu, shodno Tarifi o nagradama i naknadi troškova za rad advokata Republike Srpske ("Službeni glasnik Republike Srpske", br. 68/05)

Kod takvog stanja stvari, neprihvatljivi su razlozi drugostepenog suda, da tužilac nije dokazao da je sa tuženim zaključio ugovor o zastupanju, odnosno ugovor o punomoćstvu u smislu odredaba člana 84. i 89., a u vezi sa članom 749. stav 3. ZOO.

Tvrdeći da mu tuženi nisu platili naknadu po osnovu zastupanja, u predmetu Osnovnog suda u Trebinju broj 95 0 Ps 000183 07 Ps i predmetu Ustavnog suda BiH broj AP-613/11, tužilac je zahtjevom iz tužbe tražio, da se tuženi obavežu da mu na ime ispunjenja ugovora o punomoćstvu isplate 142.018,00 KM, shodno odredbama člana 124 ZOO.

Kako su nižestepeni sudovi našli da zahtjev iz tužbe nije osnovan, jer da je pravosnažnim rješenjem Okružnog privrednog suda u Trebinju broj 62 0 Ps 000183 07 Ps od 01.11.2010. godine odbačen prijedlog umješača (sada tuženih) za naknadu troškova postupka, odnosno da je odlukom Ustavnog suda BiH broj AP-613/11 od 23.12.2013. godine odbačena apelacija umješača (sada tuženih) protiv rješenja Višeg privrednog suda u Banjaluci broj 62 0 Ps 000183 11 Pž od 26.01.2011. godine (kojim je potvrđeno rješenje Okružnog privrednog suda u Trebinju broj 62 0 Ps 000183 07 Ps od 01.11.2010. godine), kao i da tužilac nije dokazao da je sa tuženim zaključio ugovor o zastupanju, odnosno punomoćstvu, ima se uzeti, da su nižestepeni sudovi zbog pogrešnog pravnog stanovišta propustili utvrditi činjenice relevantne za odluku o zahtjevu iz tužbe, a koje se tiču, ispunjenja ugovorenenih obaveza parničnih stranaka po osnovu ugovora o punomoćstvu vezanog za predmet Osnovnog suda u Trebinju broj 95 0 Ps 000183 07 Ps i ispunjenja ugovorenenih obaveza parničnih stranaka po osnovu ugovora o punomoćstvu vezanog za predmet Ustavnog suda BiH broj AP-613/11, pod uslovom da je taj ugovor zaključen, pa samim tim i osnovanosti zahtjeva tužioca u smislu odredaba člana 124 ZOO.

Stoga je ovaj sud, primjenom člana 250. stav 2. Zakona o parničnom postupku parničnom postupku ("Sl. glasnik RS", br. 58/03, 85/03, 74/05, 63/07, 49/09 i 61/13 - u daljem tekstu ZPP), ukinuo odluku drugostepenog suda i predmet vratio na ponovno suđenje.

U ponovnom postupku, drugostepeni sud će, pravilnom primjenom procesnog i materijalnog prava, donijeti na zakonu zasnovanu odluku.

Predsjednik vijeća
Darko Osmić

Za tačnost otpravka ovjerava
Rukovodilac sudske pisarnice
Amila Podrašćić